

Nočna tesnoba

I go Gru den

V nočeh brez spanja z vseh strani pozvanja
kot v svetli školjki mi polnoč brezdanja;
srcé nemirno nekam prisluškuje,
glasove čuje, kje pojó, ne znam:
tako mi je, ko da nekdo potuje
in skozme daleč gre neznano kam.

V mraku

I go Gru den

Ko v mraku bele grudi ti poljubljam,
kam se izgubljam
z vso strašno težo teh morečih dni?
Ko da prisluhnil sem podzemskim kapljam
in se potapljam
v odmeve daljne pesmi, se mi zdi.

Brez radosti sva našla se v življenju,
zdaj hrepenenju
ni mojemu ne tvojemu mejá:
prepolna vseh željá v zatonu dneva,
kdo sva, ne veva,
samó utrip pojočega srcá.

Arnohovi

Milan Šega

I.

Ko je rodila drugega otroka, ji je bilo dva in dvajset let. Bila je drobna, velikih svetlo sivih oči, bledega, podolgovatega obraza in ne ravno preveč lepa. Imela je nekaj na sebi, kar jo je kazilo. Sirota je bila sama še napol otrok in prav nič podobna onim ženskam, ki iščejo srečo v toplem objemu zakonskega življenja. In prav to, da je bila tako daleč od tega življenja, zaverovana v svet, ki si ga je upala slikati le še v sanjah, je dajalo vsej njeni zunanjosti videz nezdravega, vsem strastem nedostopnega občutja. Moža ni vzljubila niti za trenutek; bil ji je do zadnjega tuj in nemalo zoprn, toda vse to je